

»TERROR, TRIUMF OG BRYLLUPSFEST«

Satellittransmission fra CES – 12. september 2004

Ældste Jeffrey R. Holland

Tak fordi I kom, selv om I vidste, hvem taleren var. Det er spændende for mig at være sammen med jer i aften. Hvor kom I alle fra? (Det skal I ikke svare på! Det har vi ikke tid til). Selv om jeg ikke kan se jer alle, er jeg meget bevidst om den vidunderlige og meget større skare, som er forsamlet mange steder i hele verden – ca. 80.000 overværer denne satellittransmission. Vi byder jer alle velkommen og takker jer, fordi I kunne være til stede, og fordi I har bedt mig om at tale.

Jeg vil gerne undskylde søster Holland i aften. Hun ville meget gerne have sammen med os, men hun er i Houston i Texas, hvor vores datter og svigersøn lige har fået en datter. Hvis de af jer, som sidder i Houston, langsomt vender jer om og kigger ned bag i lokalet, kan I måske få øje på en kær lille mormor, som gemmer sig på bageste række og lader som om, hun er institutelev. Jeg ved udmærket, hvor ung hun ser ud, brødre, men lad være. Hun er allerede optaget. Jeg er lige så glad for hendes støtte der, som hvis hun kunne have været ved min side i aften. Jeg skulle hilse fra hende, og kun pligter, som bedstemødre har i sådanne situationer, kan hindre hende i at være sammen med os. »Hermana Holland, te amo.«

Som mange af jer ved, er søster Holland og jeg netop vendt hjem efter to år i Chile, hvor vi – ligesom så mange af jer i aften – har siddet sammen med unge voksne og institutelever i stavscentre på den anden side af jorden og set disse transmissioner langt fra Kirkens hovedsæde. Vi har også følt Herrens Ånd og vore ledes kærlighed. Vi har især følt det verdensomspændende fællesskab med tusinder som jer, som var på samme alder, havde den samme tro og havde det samme ønske om en rig og lykkelig fremtid.

I aften tænker jeg meget på mine unge venner i Chile, men også på alle vore andre venner rundt om i verden – i England og i Frankrig, i Korea og i Japan, i Australien og i Nigeria og i Ukraine, for ikke at tale om de mange af jer, som er forsamlet overalt i Nordamerika. *Bienvenidos* til jer alle, uanset hvilket sprog I taler. I skal vide, at vi holder af jer. Der ligger en stor styrke i at være mange. Jeg beder om, at Herrens Ånd og velsignelser må være

over os, og ønsker inderligt, at I hver især må kunne drage nytte af mine ord.

Terror

I aften vil jeg gerne tale om den omsiggribende frygt, der hersker i verden, og om nogle af de udfordringer, vi står over for hjemme og ude omkring. Der har selvfølgelig altid været udfordringer i alle tidsaldre og uddelinger, men i går - den 11. september - var tre-årsdagen for en voldelig og næsten utænkelig begivenhed, som rystede hele verden. Eftervirkningerne af den handling har på dramatisk vis og måske permanent medført mange foranstaltninger, som verden er blevet tvunget til at følge. Med en sådan årsdag i går lurder vor tids frygt og bekymring måske stadig i vores hjerte i dag.

I hvert fald har vore naboer, indbyggerne i de lande, hvor vi sender denne transmission til i aften, siden den 11. september 2001 haft svært ved at genvinde fodfæstet, været mere ængstelig, har været oprevet af internationale begivenheder og af den næsten daglige nye anvendelse af ordet *terror*. For få år siden blev dette ord næsten udelukkende brugt i reklamer for andenrangsfilm og i romaner af Stephen King. Nu er det desværre daglig kost i vore aviser og så almindeligt i folks samtaler, at selv små børn, herunder skolebørn i Rusland, er bevidste om, at den verden, som vi lever i, brutalt og kriminelt kan påvirkes af mennesker, der kaldes »terrorister«. Og der er andre former for katastrofer, både naturlige og andre, som dokumenteres i nyhederne, der minder os om, at livet kan være skrøbeligt, at livet kan byde på fatale overraskelser.

De sidste dage

Set i dette lys ved jeg, at mange af jer har spekuleret på, hvad alt dette betyder i forhold til verdens ende og jeres liv. Mange har spurgt: »Er det nu, vi oplever Frelserens andet komme og alt det, der er blevet profeteret om denne begivenhed?« Der var faktisk en missionær, som kort efter den 11. september oprigtigt og fuld af tro spurgte mig: »Ældste Holland, er dette de sidste dage?« Jeg så alvoren i hans ansigt og noget af frygten i hans øjne og ville gerne berolige ham. Jeg tænkte, at en arm

omkring skuldrene og lidt humor måske kunne løse lidt op for hans angst. Jeg gav ham et knus og sagde: »Ældste, jeg er måske ikke verdens klogeste menneske, men selv jeg kender Kirkens navn.« Og så talte vi om det at være en »sidste dages« hellig. Jeg sagde: »Ja, ældste, vi lever i de sidste dage, men det er der egentlig ikke noget nyt i. Frelserens lovede andet komme indledtes med profeten Joseph Smiths første syn i 1820. Så vi har allerede haft omkring 184 års erfaring med at se det andet komme og de sidste dage blive til virkelighed. Vi kan være sikre på, at vi er i de sidste dage – mange år endnu,« sagde jeg og gav ham venligt hånden og sendte ham videre.

Han smilede, virkede mere rolig ved at placere dette i en sammenhæng og gik videre. Jeg går ud fra, at han har afsluttet en vellykket mission for længe siden og nu er lykkeligt hjemme. Er kommet videre med sit liv og måske endda sidder blandt tilhørerne et eller andet sted og leder efter en hustru! (Det bør han gøre).

Lad mig skynde mig at sige, at jeg er klar over, hvad denne unge mand egentlig spurgte om. Det, han virkelig mente, var: »Kan jeg gøre min mission færdig? Nytter det noget at få en uddannelse? Kan jeg gøre mig håb om at blive gift? Har jeg en fremtid? Er der nogen lykke i vente for mig?« Og jeg siger det samme til jer alle, som jeg for tre år siden sagde til ham. »Ja, helt afgjort – til alle disse spørgsmål.«

Præcis hvornår det endelige og offentlig bevidnede andet komme og de medfølgende voldsomme omvæltninger finder sted, ved jeg ikke. Desuden har præsident Gordon B. Hinckley sagt, at *han* ikke ved, hvornår det finder sted, og det er fordi, at *ingen* ved, hvornår det finder sted. Frelseren sagde, at selv ikke englene i himlen ved det (se Matt 24:36).

Vi bør se efter tidernes tegn og tolke deres betydning, og vi bør leve så trofast, som vi overhovedet kan, og vi bør dele evangeliet med alle, sådan at alle kan blive velsignet og beskyttet. Men vi hverken kan eller må blive handlingslammede, blot fordi denne begivenhed og de begivenheder, der hører med, ligger et eller andet sted ude i fremtiden. Vi kan ikke holde op med at leve livet. Tværtimod bør vi leve livet mere fuldt ud, end vi nogen sinde før har levet det. Når alt kommer til alt, er dette tidernes *fyldes* uddeling.

Jeg siger dette, fordi jeg for nylig – efter den 11. september formoder jeg – har hørt meget bange og tilmed mismodige tilkendegivelser fra nogle i jeres aldersgruppe om de spørgsmål, som denne missionær havde i tankerne. Jeg har hørt nogle af *jer* sige, at I tvivler på, at det

tjener noget formål at tage på mission, få en uddannelse eller at planlægge en karriere, hvis verden, vi lever i, bliver så usikker. Jeg har sågar hørt kærestepar sige: »Vi ved ikke, om vi bør gifte os i disse usikre tider.«

Værst af alt har jeg hørt rygter om nogle nygifte, som sætter spørgsmålstegn ved, om de skal få børn i en verden, der er fyldt med terror og befinder sig på randen af de sidste dages verdensomvæltninger. Lad mig understrege, at sådanne holdninger bekymrer mig mere end Al-Qaeda gør.

Jeg har blot to ting, jeg vil sige til de af jer, som frygter fremtiden. Jeg siger det i kærlighed og fra mit hjerte.

For det første må vi *aldrig* på *noget* tidspunkt lade frygt eller frygtens fader (Satan selv) lede os bort fra vores tro og trofaste levevis. Folk har *altid* stillet spørgsmål om fremtiden. Alle unge og alle unge par har i enhver tidsalder måttet vandre ved tro ud i det, som *altid* har indebåret nogen usikkerhed – lige siden Adam og Eva tog deres første vaklende skridt ud af Edens have. Men det er OK. Sådan er planen. Det skal nok gå. Vær blot trofast. Gud styrer tingene. Han kender jeres navn, og han kender jeres behov.

Tro på Herren Jesus Kristus – det er evangeliets første grundsætning. Vi må gå fremad, som der står i K. Newell Dayleys salme til minde om vore pionerer fra fortiden med »tro i hvert et fodtrin.«¹ Og ligesom disse pionerer må man blive ved med at gå – et skridt, og så et mere, og så det næste. Det er sådan opgaver løses, det er sådan mål nås, og det er sådan nyt land vindes. På et mere guddommeligt sprog er det sådan, verdener bliver skabt, og det er sådan, *jeres* verden engang skabes.

Gud forventer, at I har tilstrækkelig tro og beslutsomhed og tilstrækkelig tillid til ham til, at I bliver ved med at stræbe fremad og bliver ved med at leve og glæder jer. Faktisk forventer han ikke, at I blot *møder* fremtiden (det lyder ret barsk og stoisk). Han forventer, at I kaster jer ud i det og *former* fremtiden – elsker den, fryder jer over den og glæder jer over jeres muligheder.

Gud venter ivrigt på muligheder for at besvare jeres bønner og opfylde jeres drømme, ligesom han altid har gjort. Men han kan ikke, hvis I ikke beder, og han kan ikke, hvis I ikke drømmer. Han kan kort sagt ikke, hvis I ikke har tro.

Med udgangspunkt i mit store kendskab til børns godnathistorier, siger jeg, at I selv kan vælge, hvilken fugl I gerne vil være. I kan enten være som kyllingen, der løb omkring og råbte: »Himlen falder ned, himlen falder

ned,« eller I kan være som den lille røde høne og stræbe fremad med jeres produktive gøremål, uanset hvem der hjælper eller ikke hjælper jer, eller som tror eller ikke tror, sådan som I gør.

Nu ikke flere bondegårdshistorier! Hvad med to skriftsteder, som begge er stilet til dem, der lever i farefulde tider.

Det første er fra afsnit 101 i Lære og Pagter. Som I måske husker, kom denne åbenbaring, mens de hellige var samlet i Missouri og led stor forfølgelse – mens forfølgelsen var på sit højeste. Pøbelen havde fordrevet dem fra deres hjem. Fjendtlighed og sågar had fulgte dem fra amt til amt i deres søgen efter et tilflugtssted. Disse bange hellige mistede deres jord, kvæg, tøj, møbler, afgrøder og mange af deres personlige ejendele. De blev dagligt udsat for dødstrusler. Da forfølgelsen var på sit højeste, var det formentlig den vanskeligste og farligste – ja, tillad mig at sige, mest terrorfyldte – tid, som Kirken nogen sinde havde oplevet. Senere blev stednavne som »Hauns Mølle« og »Libertyfængslet« en del af vores ordforråd for evigt.

Dog sagde Herren til sit folk i denne skræmmende tid:

»Lad derfor jeres hjerte være trøstet for Zions skyld. Thi alt kød er i mine hænder. Vær stille og vid, at jeg er Gud.

Zion skal ikke flyttes fra sit sted, selv om dets børn bliver spredt.

De, der bliver tilbage og er rene af hjertet, skal vende tilbage og komme til deres arv, de og deres børn, med frydesang og evig glæde for at opbygge Zions øde steder.

Og alt dette, for at profetierne skal opfyldes« (L&P 101:16-19).

Så, mine unge venner, lad jeres hjerte være trøstet for Zions skyld. Og husk den mest grundlæggende definition af Zion, vi nogen sinde har fået: De, der er de »rene af hjertet« (L&P 97:21). Hvis I holder jeres hjerte rent, skal I og jeres børn og børnebørn synge sange om evig glæde, mens I bygger Zion – og I skal ikke flyttes fra jeres sted.

Det andet vers, jeg henviser til, er de ord, som Frelseren talte til sine disciple, da han stod over for sin korsfæstelse, og da de stod over for frygt, splittelse og forfølgelse. Det kan man kalde vanskeligheder! I sit sidste kollektive råd til dem i dette liv og vel vidende, hvad der lå forude for ham og for dem, sagde han: »Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33).

I en verden, fyldt med trængsler – og det vil der altid være masser af – lad os da huske på vores tro. Lad os erindre de *andre* løfter og profetier, som er blevet givet, alle dem, der bringer os trøst, og lad os leve livet mere fuldt ud med større frimodighed og mod, end på noget andet tidspunkt i vores historie.

Kristus har overvundet verden og banet en snæver vej for os i ørkenen. Til os i vore dage har han sagt: »Omgjord derfor jeres lænder og vær rede. Se, riget er jeres, og fjenden skal ikke sejre« (L&P 38:9). Så lad os spænde bæltet. Lad os få lidt gejst med, når vi synger disse sange om evig glæde.

Triumf

Dette fører direkte til den anden sammenhørende kommentar, jeg gerne vil komme med om den tid, som I og jeg lever i. I urolige tider er vi tilbøjelige til i titlen hovedsagelig at fokusere på de »sidste dage« (sådan som min unge missionærven gjorde det).

Men i aften vil jeg gerne give jer hver især en opfordring til at koncentrere jer om at være »hellige«. Det er det element af vores kirkes navn, som bør påkalde vores opmærksomhed. Tænk på de velsignelser, vi nyder. Tænk på den forunderlige tid, vi lever i. Tænk på de økonomiske og uddannelsesmæssige, videnskabelige og åndelige velsignelser, som vi har, og som *ingen* anden æra eller folk i verdenshistorien nogen sinde har haft, og tænk da på det ansvar, vi har for at leve sådan, at vi er værdige i den tid, der er blevet tildelt os.

Denne store uddeling

Vi gør vores entre på jordelivets scene i den mest storslåede uddeling af evangeliet, der nogen sinde er givet menneskeheden, og vi skal få mest muligt ud af det.

Her er et af mine yndlingscitater fra profeten Joseph Smith: »Opbygningen af Zion er en sag, der har interesseret Guds folk i alle tidsaldre; det er et tema, som profeter, præster og konger har dvælet ved med særlig glæde og fryd; de har med glædefyldt forventning set hen til den dag, vi lever i; og opfyldt af himmelske og glade forventninger har de sunget, skrevet og profeteret om denne vor dag ... Vi er det begunstige folk, som Gud har udvalgt til at tilvejebringe de sidste dages herlighed.«²

Læg mærke til denne tilsvarende bekræftelse fra Wilford Woodruff i 1894 – måske behøver jeg ikke at minde jer om de overvældende udfordringer, præsident Woodruff stod overfor. Disse år her i Vesten var formentlig lige

som skræmmende på deres egen måde som dem, jeg beskrev i Missouri: Profeter levede i skjul, apostle sad i fængsel, frygt for (med præsident Woodruffs egne ord) at »hele nationen« var ved at vende sig mod medlemmerne og forberede sig til at »føre krig« mod Kirken.³

Ikke desto mindre sagde han midt i sådanne problemer: »Den Almægtige er med sit folk. Vi skal nok få alle de åbenbaringer, vi har brug for, hvis blot vi gør vores pligt og adlyder Guds befalinger ... Jeg ønsker at gøre min pligt, mens jeg lever. Jeg ønsker, at de sidste dages hellige gør deres pligt ... Deres ansvar er stort og vældigt. Guds og alle de hellige profeters blik hviler på os. Dette er den storslåede uddeling, som er blevet omtalt siden verden begyndte. Vi er samlet ... ved Guds kraft og på hans befaling. Vi udfører Guds gerning ... Lad os opfylde vores mission.«⁴

Lad mig til sidst citere præsident Hinckley, vores nutidige profet, som for tiden vejleder os gennem vore egne vanskelige tider. Ved den seneste aprilkonference omtalte han netop det tema, som præsident Woodruff var inde på, og sagde til os alle:

»Vi, som tilhører denne generation, er frugten af alt, hvad der er gået forud. Det er ikke nok blot at være kendt som medlem af denne kirke. Der påhviler os et højtideligt ansvar. Lad os se det i øjnene og arbejde på det.

Vi må leve som Kristi sande disciple ved at vise næstekærlighed over for alle, ved at gengælde ondt med godt, ved at undervise i Herrens veje ved vores eksempel og ved at yde den vældige tjeneste, som han har opridset for os.

Måtte vi leve værdigt til at få den herlige gave af lys og forståelse og evig sandhed, som er blevet givet os gennem alle fortidens farer. Af en eller anden årsag er vi – blandt alle dem, som har vandret på jorden – blevet ført frem i denne enestående og vidunderlige tid. Vær taknemlige og frem for alt trofaste.«⁵

Jeg synes, at det er interessant ved disse tre citater over en repræsentativ tidsperiode, at vore profeter ikke har fokuseret på terroren i den tid, de selv levede i, og ikke på de ildevarslende elementer i de sidste dage, som vi alle lever i, men de følte, at de skulle tale om muligheden og velsignelsen og frem for alt ansvaret for at gribe de privilegier, der tilbydes os i denne, den største af alle uddelinger. Jeg elsker profeten Joseph Smiths ord om, at tidligere profeter, præster og konger »med glædefyldt forventning [har] set hen til den dag, vi lever i; og ... har ... sunget, skrevet og profeteret om denne vor dag.«

Hvad var det, de glædede sig sådan til? Jeg kan forsikre jer om, at de ikke tænkte på terror og tragedie. Broder Woodruffs ord var: »Guds og alle de hellige profeters blik hviler på os. Dette er den *store uddeling*, som er blevet omtalt siden verden begyndte.«⁶ Lad mig gentage præsident Hinckleys ord: »Gennem alle fortidens farer er vi af en eller anden årsag – blandt alle dem, som har vandret på jorden – blevet ført frem i denne enestående og vidunderlige tid. Vær taknemlige og frem for alt trofaste.«

Jeg ved ikke, hvad det får jer til at føle, men for mig forsvinder pludselig al unødigt ængstelse for de tider, vi lever i, og jeg føler mig ydmyg og åndeligt begejstret og opmuntret over den mulighed, vi har fået. Gud våger over sin verden, sin kirke, sine ledere, og han våger bestemt over jer. Lad os blot sørge for, at vi er »de rene af hjertet«, og at vi *er* trofaste. Hvor bliver I velsignet. Hvor bliver jeres børn og børnebørn heldige.

Tænk over det. Intet andet folk har gennem de evangeliske tidsaldre – i mange tilfælde heller ikke vore egne forældre – nydt noget, der blot ligner de velsignelser, som I og jeg har fået.

Tænk på den hjælp, vi har fået til at bringe evangeliets lys til en formørket verden. Vi har ca. 55.000 missionærer, helt klart langt flere end på noget andet tidspunkt i verdenshistorien siden tidernes morgen. Og det antal gentages *hvert andet år*, af dem, der drager ud for at erstatte deres forgængere! Men vi har brug for stadig flere. Kirken er til stede i omkring 170 lande. Vi udgiver vores hellige skrift på over 100 sprog.

I 6.000 år eller deromkring var der kun ét tempel i den gamle verden (det blev genopbygget to-tre gange, men det var det samme tempel på det samme bjerg, Morijaberget i Jerusalem) og to eller tre templer i Mormons Bogs historie, men nu lever vi i en tid, hvor der bygges så mange templer, at vi knap kan følge med. For et øjeblik siden havde vi 119 aktive templer, og jeg er sikker på, at man vil bekendtgøre og opføre endnu flere.

Føj dertil miraklet med computere, som hjælper os med at dokumentere vores slægtshistorie og systematisk udføre frelsende ordinancer til vore dødes forløsning. Føj hertil moderne transportmuligheder, der muliggør, at Det Første Præsidentskab, De Tolv og andre generalautoriteter kan rejse kloden rundt og personligt vidne om Herren for alle de hellige i alle lande. Tilføj så, at dér, hvor vi ikke kan tage hen, kan vi nu »sende«, som

der står i skrifterne, via satellittransmissioner, som den vi sender i aften (se L&P 84:62).

Læg dertil *alle* elementerne uddannelse, videnskab, teknologi, kommunikation, transport, lægevidenskab, ernæring og åbenbaring, som omgiver os, og vi begynder at forstå, hvad englen Moroni mente, da han flere gange til profeten Joseph Smith sagde, idet han citerede profeten Joel fra Det Gamle Testamente, at Gud i de sidste dage ville »udgyde min ånd over alle mennesker«, og at hele verden, hele menneskeheden bliver velsignet af det lys, der kommer på alle områder som en del af gengivelsen af Jesu Kristi evangelium (Joel 2:28; fremhævelse tilføjet; se også JS-H 1:41).

Når vi tænker på alle disse velsignelser i vores uddeling, så standser vi op og siger til vor Fader i himlen: »O *store* Gud«⁷ og »O *gode* Gud«.

Faktisk har jeg en teori om disse tidligere uddelinger og de ledere, familier og mennesker, der levede i dengang, dem, som profeten Joseph, præsident Woodruff og præsident Hinckley talte om. Jeg har ofte tænkt på dem og de nedbrydende omstændigheder, de stod over for. De stod over for meget vanskelige tider, og i det store og hele havde de *ikke* heldet med sig i deres uddelinger. Frafald og mørke fandt i den sidste ende vej til enhver tidligere tidsalder i menneskeheden historien. Ja, hele formålet med evangeliets gengivelse i disse sidste dage er, at det *ikke* havde været i stand til at overleve i nogen tidligere tidsalder og derfor måtte gengives i den sidste triumferende tidsalder.

Vi ved, hvilke udfordringer Abrahams efterkommere blev (og stadig bliver) udsat for. Vi kender til Moses' problemer med israelitterne, som nok forlod Egypten, men som alligevel ikke helt kunne slippe det. Esajas var den profet, som så, at de ti israelitiske stammer ville forsvinde i nordens landene. Jeremias, Ezekiel og Daniel var alle profeter, som sad i fangenskab. Peter, Jakob, Johannes og Paulus, de store apostle fra Det Nye Testamente, så alle frafaldet krybe ind i deres verden, næsten endnu før Frelseren var steget til himmels og i hvert fald i deres egen levetid. Tænk på profeterne fra Mormons Bog, som levede i en uddeling, der endte med en så smertelig brevveksling mellem Mormon og Moroni om den sørgelige forfatning, de stod over for, og de nationer, som de elskede, opløstes i fordærv, terror og kaos.

Kort sagt har frafald og ødelæggelse i den ene eller anden form været det endelige resultat i alle uddelinger, vi nogensinde har kendt gennem tiderne. Og her er så

min teori. Min teori er, at disse store mænd og kvinder, de fordums ledere, kunne blive ved med at stræbe fremad, blive ved med at vidne, blive ved med at bestræbe sig på at gøre deres bedste, ikke fordi de vidste, at det ville lykkes for *dem*, men fordi de vidste, at det ville lykkes for *jer*. Jeg tror ikke, at deres mod og håb i så høj grad udsprang af deres egen situation, som af jeres, en pragtfuld forsamling af unge voksne som jer, som i aften er samlet i hundredtusindvis over hele verden og urokkeligt stræber efter at se evangeliet vinde og sejre.

Moroni sagde, engang han talte til os, som ville få hans optegnelse i de sidste dage:

»Se, Herren har vist mig store og herlige ting angående det, som snart må ske, på den dag, da disse ting skal komme frem blandt jer.

Se, jeg taler til jer, som om I var nærværende, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger« (Mormon 8:34-35).

Jeg tror, at *alle* profeterne og de første apostle på den ene eller den anden måde har set vor tid i glimt – og det syn gav dem mod i deres egen mindre succesfulde tid. Disse fordums brødre vidste en kolossal masse om os. Profeter som fx Moses, Nephi og Jareds bror så de sidste dage i meget detaljerede syn. Noget af det, de så, var ikke smukt, men alle disse tidligere generationer fattede mod ved at vide, at der til sidst ville være en uddeling, som ikke ville slå fejl.

Det var vor tid, ikke deres, som fyldte dem med himmelsk og glædelig forventning og fik dem til at synge og profetere om sejr. Det er vor tid, samlet set, som alle profeterne fra tidernes morgen har set frem til, og disse fordums brødre befinder sig stadig på den anden side og hepper på os! På en meget virkelig måde afhænger *deres* mulighed for at betragte sig selv som en succes af *vores* trofasthed og *vores* sejr. Jeg elsker tanken om at drage i krig i de sidste dage som repræsentant for Alma og Abinadi og det, de stod for, eller som repræsentant for Peter og Paulus og de ofre, som de ydede. Hvis en sådan opgave i historiens store drama ikke kan begejstre jer, så er der ikke noget der kan!

En bryllupsfest

Lad mig tilføje endnu et element til denne betragtning om uddelingen, som jeg tror følger automatisk. Eftersom vi lever i den sidste og mest storslåede af alle uddelinger, og eftersom alt til sidst skal kulminere og blive opfyldt i vores æra, er der derfor et ganske bestemt og helt specifikt ansvar, der påhviler os, som tilhører

Kirken nu, og som ikke nødvendigvis i samme grad påhvilede Kirkens medlemmer i nogen tidligere tid. I modsætning til Kirken på Abrahams eller Moses', Esajas' eller Ezekiels tid, eller selv på Jakobs og Johannes' tid i Det Nye Testamente, *har vi et ansvar for at berede Guds Lams kirke til at tage imod Guds Lam* – i egen person, i triumferende herlighed, i hans tusindårsrolle som hersers Herre og kongers Konge. Ingen anden uddeling har nogen sinde haft den pligt.

Med skriftens ord er vi dem, som i hele verdenshistorien er blevet udpeget til at berede bruden til brudgommens komme og være værdig til at blive inviteret til bryllupsfesten (se Matt 25:1-12; 22:2-14; L&P 88:92, 96). Som folk har vi – hvad enten det sker i vores egen levetid eller vore børns eller vore børnebørns eller på et senere tidspunkt – alligevel et ansvar som kirke og personligt som medlemmer af denne kirke for at være værdige til, at Kristus kan komme til os, være værdige til, at han hilser på os, og at han accepterer, modtager og omfavner os. Det liv, som vi lægger i hans hænder i den hellige stund, *må* være ham værdigt!

Vi må være acceptable for ham

Så hvis jeg lægger min frygt for fremtiden til side og mine bekymringer om størrelsen af mit beskyttelsesrum i baghaven, fyldes jeg med ærefrygt og med et overvældende ansvar for at berede mit liv (og i det omfang jeg kan være med til at berede Kirkens medlemmer) til den længe forjættede dag, til overdragelsen af myndighed, til den dag, hvor vi overdrager Kirken til ham, hvis kirke dette er.

Og dette ved jeg: Når Kristus kommer, *må* medlemmerne af hans kirke se ud som og handle som det forventes, at medlemmer af hans kirke ser ud og handler, hvis han skal antage os. Vi må udføre hans værk, og vi må efterleve hans lærdomme. Han må hurtigt og let genkende os som sine sande disciple. Som præsiden J. Reuben Clark engang sagde, *må* vores tro *ikke* være vanskelig at få øje på.«⁸

Ja, hvis vi i det store og afgørende øjeblik hævder, at vi er troende, *må* vi hellere være sikre på at vise det. Hyrden kender sine får, og vi må på den store dag være kendt som hans disciple i gerning såvel som i ord.

Det er derfor, præsident Hinckley har sagt: »Det er ikke nok [for os, I og jeg, *nu* i vor tid] blot at være kendt som medlem af denne kirke ... Vi må leve som Kristi sande ... disciple.«⁹

Ja, mine elskede unge venner, det er de sidste dage, og I og jeg må være de bedste sidste dages *hellige*, vi kan. Læg her eftertryk på det sidste ord.

Hvornår afsluttes alt dette? Hvornår viser Kristus sig offentligt og sejrrigt, og hvornår begynder tusindårsriget? Jeg har allerede fortalt jer, at jeg ikke ved det. Det jeg ved er, at de indledende øjeblikke til den begivenhed begyndte for 184 år siden. Jeg ved, at vi, som resultat af det første syn og det, der fulgte, lever i en tid med uovertrufne velsignelser, som gives os, for at vi kan leve trofast og rent, sådan at når brudgommen endelig og triumferende kommer, kan han personligt og med rette invitere os med til bryllupsfesten.

Er der en lykkelig fremtid for jer og jeres efterkommere i disse sidste dage? Bestemt! I har i allerhøjeste grad en vidunderlig fremtid. En bryllupsfest er altid en lykkelig begivenhed. Kommer der vanskelige tider, når disse ildevarslende sidste dages advarsler og profetier bliver opfyldt? Selvfølgelig gør der det. Det har der altid været. Vær beredt. Kan de, som er bygget på den store klippe, Kristus, modstå en sådan storm, sådanne hagl og de store lyn i hvirvelvinden? Det ved I, at de kan. I har det på skrift. I har det i hans ord! Den klippe, »som I er bygget på ... er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskerne ikke kan falde på, dersom de bygger derpå« (se Helaman 5:12).

Mine elskede unge brødre og søstre, jeg elsker jer og efterlader jer mit vidnesbyrd, ikke blot om, at Gud lever, men også at han elsker os. Han elsker *dig*. Alt, hvad han gør, er til vores gavn og vores beskyttelse. Der er ondskab og sorg i verden, men der findes ikke ondt eller fortræd i ham. Han er vor Fader – en fuldkommen far – og han skærmer os mod uvejret.

Jeg vidner ikke alene om, at Jesus er Kristus, Guds hellige og enbårne Søn, men at han lever, at han elsker os, og at vi også ved hans sonoffers styrke og fortjeneste skal leve evigt. Han har overvundet død og helvede for os, og han har på samme måde overvundet frygten.

Dette er Guds kirke og rige på jorden. Joseph Smith var profet, og Gordon B. Hinckley er profet. Sandheden er blevet gengivet. I og jeg er så heldige at være blevet født i en tid, hvor vi har adgang til al denne viden og al denne tryghed.

Jeg giver jer en apostolsk velsignelse hver især, alle, der kan høre mig, at I vil leve med tillid, optimisme, tro og hengivenhed. Jeg velsigner jer, at I skal tage livets udfordringer alvorligt, men ikke være bange eller mis-

modige. Jeg velsigner jer, at I må føle de helliges glæde i de sidste dage – aldrig lammende ængstelse eller fortvivelse. Ja, den eneste bekymring, jeg ønsker, at vi skal have, er en meget personlig bekymring: Hvordan kan jeg leve mere fuldt ud, mere trofast, så alle denne stor-slåede uddelings velsignelser kan blive udøst over os hver især og over dem, som vi kommer i berøring med?

»Frygt derfor ikke, lille hjord ... Vend alle jeres tanker mod [Kristus]. Tvivl ikke, frygt ikke ... [I] har endnu ikke forstået, hvor store velsignelser Faderen har ... i beredskab for jer ... Vær dog ved godt mod ... Riget er jeres, og dets velsignelser er jeres, og evighedens skatte er jeres« (L&P 6:34, 36; 78:17-18).

Jeg efterlader jer min velsignelse, min kærlighed og et apostolsk vidnesbyrd om sandheden af dette i vor Herre, Jesu Kristi, beskyttende navn. Amen.

Noter

1. »Tro i hvert et fodtrin«, *Stjernen*, februar 1997, s. 22.
2. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 278.
3. Wilford Wooddruffs dagbog, 31. dec. 1889, citeret i James B. Allen og Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2. udg., rev. og udvidet, 1992, s. 420.
4. I James R. Clark, sml., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 3:258; se også Gordon B. Hinckley, *Liahona*, maj 2004, s. 83.
5. I *Liahona*, maj 2004, s. 84.
6. I *Liahona*, maj 2004, s. 85; fremhævelse tilføjet.
7. Se »O store Gud«, *Salmer og sange*, nr. 39; fremhævelse tilføjet.
8. Se *Den fastlagte kurs for Kirken i uddannelse*, s. 3-7.
9. I *Liahona*, maj 2004, s. 84.